

РЕШЕНИЕ

№ 19751

гр. София, 21.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9418** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 20, ал.4, т.1 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето (ППЗЗДет).

Образувано е по жалба от М. О. Й., срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-046/28.07.2025г., издадена от директора на дирекция „Социално подпомагане“-Л..

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразно издадена, в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Според оспорващата не става ясно на коя от двете хипотези, залегнали като правно основание за издаване на административния акт се е позовал органът. Отделно са наведени доводи за липса на основание за издаването ѝ, тъй като майката – М. Й. не е отказвала съдействие за провеждане на срещу между децата и техния баща и изразила готовност за съдействие на социалните служби, в това число и с ползването на социални услуги. По тези съображения се иска съдът да отмени процесната заповед. претендират се разноски.

Ответникът – Директор на Дирекция "Социално подпомагане" – Л., редовно призован не се явява, не изпраща представител и не изразява становище.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомен не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, след като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства, прие следното от фактическа страна:

Оспорващата М. Й. и И. Д. са родители на малолетните И. Д. и О. Д.. Двата са разделени като грижите за отглеждането и възпитанието на децата са предоставени на майката по силата на

Решение № 12088/09.07.2023г. на Софийски районен съд. По силата на това решение бащата е осъден да заплаща издръжка в размер на 400лв. за всяко дете и му е определен режим на лични контакти с тях. От материалите по делото се установява, че отношенията между родителите са крайно влошени, дало негативно отражение спрямо децата и заради което те отказват да се срещат с бащата. Допълнително изостряне в отношенията се е породило след случай, при който бащата е прибягнал до физическо насилие спрямо малолетния О., за което е образувано производство по ЗЗДН, приключило с Решение на СРС.

Въз основа на горното е образувано административно производство, в хода на която са проведени срещи редица срещи и консултации. В резултат на това родителите подават в ДСП-Л. заявление за ползване на социална услуга, съответно са изготвени предварителни оценки за потребностите на децата и същите са насочени към ИДСП.

Видно от писмо от 06.06.2025г., доставчикът на социални услуги информира, че са проведени индивидуални срещи с майката и децата като последните са проявили противоречиви чувства и нагласи спрямо ситуацията и частност срещите личните контакти, заявявайки възможност за възстановяване на връзките им с бащата при евентуална промяна в поведението му. По този повод на майката е консултирана за необходимостта от продължаване на ползването на предоставената ѝ социална услуга, което видно от приложените по преписката протоколи от проведени с нея разговори. Въпреки разясненията М. Й. не е подала ново заявление за себе си по съображения за планирани екскурзии с децата през лятната ваканция.

Въз основа на горното е издадена оспорвана в настоящето производство заповед, с която на основание чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет. е наредено ползването на социална услуга – работа по взаимодействие към ЦОП „С.“ при ИСДП.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА – подадена е от активно легитимирано лице с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта е издадена от компетентен орган, оправомощен по делото на Заповед № 2209-РД01-0009/23.01.2025г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“-Л..

Съдът приема, че при издаването на заповедта е спазена установената форма, доколкото разпоредбите на ЗЗДет не предвиждат различни изисквания от установените в чл. 59 АПК. Актът е издаден в писмена форма. Предпоставка за упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигуряване възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си, е посочването от страна на органа на правните и фактическите основания за издаването на административния акт. В случая съдът приема, че оспорената заповед е мотивирана, с оглед изложените фактически и правни основания за издаването. Противно на твърденията в жалбата, ясна е хипотезата, въз основа на която е издадена процесната заповед, а именно липсата на съгласие на родителя. Действително в заповедта на липсват конкретни съображения относно предпоставките по чл. 20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет. Съгласно ТР № 16 от 1975 г. на ОС на ГК на ВС, е допустимо мотивите към административния акт да не се съдържат в него, а в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт и са част от административната преписка. В случая, това е доклад за оценка на случай и социален доклад, представени по преписката, където органът е изложил подробно констатираните обстоятелства, които са съотнесени към изискванията на чл.20, ал.4, т.1 за прилагане на мярката по чл.23 от закона.

В хода на административното производство по издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нейната незаконосъобразност. За да бъде

констатираното нарушение на процесуалните правила съществено, то следва да е от такова естество, че да се е отразило или да би могло да се отрази на крайния резултат обективиран в оспорения административен акт като такива съдът не констатира.

Правилно е приложен материалния закон.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че е налице неизпълнение на режима на лични контакти на бащата с децата, отказ на децата да се виждат с баща си, нежелание да се срещат с него и цялостното негативно отношение към него.

Установи се също, че майката не желае да ползва съдействие и социална услуга от ДСП, тъй като липсва заявяване на такава по смисъла на чл.20, ал.1 от ППЗЗДет., за което свидетелстват приложените по делото протоколи от разговори, което следва да се приеме за отказ. От изложеното в тях е видно, че оспорващата отказва ползването на социална услуга под претекст, че децата с в лятна ваканция и им предстоят планирани екскурзии. Тези доводи не могат да се споделят от съда, тъй като подаването на заявление за ползване на социална услуга по никакъв начин няма да възпрепятства планираните летни почивки на Й. и децата. Самото производство е свързано с извършването на различни процесуални действия от страна на социалните служители по изготвянето на план за действия и други, а отделно от това дейностите могат да бъдат предмет на допълнителни разговори и уточнения, така че да не се възпрепятства правото на децата пълноценно за прекарат лятната си ваканция. Социалните дейности и предвидените почивки могат да съществуват паралелно и да се осъществяват съгласувано по воля на страните, така че да изпълняват своите социални функции, а не да се превръщат в трудност, водеща до невъзможност за изпълнение на целите. Вместо това оспорващата страна е заявила, че към настоящия момент е възпрепятствана и, а отделно желае срещите между нея и ДСП да се осъществяват в присъствието на защитник.

Предвид изложеното и от данните по делото съдът приема, че са осъществени предпоставките на чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет. Налице е необходимост от предоставената услуга и заявено от страна на майката нежелание за ползване на тази услуга.

В случая безспорно е налице огромно отдръпване в поведението на децата спрямо баща им, породен от непрестанната вражда между родителите, които очевидно проявяват крайна неспособност да преодолеят неразбирателствата помежду си. Децата са изключително стресирани и объркани и демонстрират все по-явни отрицателни реакции към него. Съществуващото между родителите напрежение се отразява неблагоприятно на психиката на децата, в резултат на което е нарушена връзката им с бащата. Очевидно е че той не може да осъществи нормални контакти с децата, съобразно режима на лични отношения поради нежеланието на децата да се виждат и контактуват с него. Установеното отчуждение на децата от баща му е рисков фактор за психо-емоционалното им състояние и развитие като най-добрият интерес на децата налага това отчуждение да бъде преодоляно и те да поддържа връзка и с баща си.

Няма спор, че отказът на децата и по-конкретно на О. е повлиян от поведението на бащата, която очевидно е неприемливо за тях, но факт и че проявяваната активност от страна на майката не е достатъчна да се подобрят взаимоотношенията между бащата и децата. Въпреки, че майката изрично е заявила, че ще спазва определения режим на лични контакти, срещи между децата и бащата не са се състояли. Предвид данните и доказателствата по делото е налице опасност връзката по между им да бъде необратимо прекъсната. Основно право на детето е да може да общува и с двамата си родители, а всяко дете, попаднало в тази ситуация, се нуждае от специална и засилена закрила. Дори и децата да отказват контакти и да не желаят да общува с баща си, каквито твърдения са изложени в жалба, това отношение може да повлияе отрицателно върху

емоционалното им състояние и естествената потребност на всяко дете от общуване с двамата родители. Липсват данни и доказателства майката да е проявила активност за промяна на поведението на децата до степен максимално да стимулира контактите между децата и бащата, което всъщност е мотивирало административния орган да насочи същата към социална услуга именно с цел преодоляване на породилата се криза в отношенията.

По изложените съображения съдът приема, че административният орган обосновано е приел, че процесните предписания съответстват на целта на закона да се осигури закрила за нормалното физическо, умствено, нравствено и социално развитие на децата и за защита на техните права и интереси за осигуряване на регулярен и спокоен контакт с всеки от родителите им, в частност охраняване на приоритетното право на децата да познават и общуват пълноценно и с баща си, на което майката е проявила пасивност, давайки приоритет на планирани екскурзии, а не на значително по-висши ценности, каквито са контактите на децата с техния баща. При тези данни органите по социално подпомагане правилно са взели мерки, като са наредили М. Й. да ползва социални услуги. С установяване на изискуемият от приложимата правна норма юридически факт, предпоставките за прилагане на мярката по чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДет., при която директорът на дирекция "СП" може да издаде заповед за ползване на социални услуги, са доказани.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона, а именно да се осигури закрила за нормалното физическо, умствено, нравствено и социално развитие на децата и за защита на техните права и интереси за осигуряване на регулярен и спокоен контакт с всеки от родителите им, в частност охраняване на приоритетното право на децата да познават и общуват пълноценно и с баща си.

Нормите на член 9, § 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, чл. 24, § 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз, чл. 124, ал. 2 от Семейния кодекс гарантират правото на детето на лични отношения с всеки от родителите. Предписаната социална услуга за психологическа подкрепа на децата във взаимоотношенията им с бащата е необходима именно за преодоляване на родителското отчуждение за пълноценно упражняване на режима на лични контакти от бащата и на правото на децата за комуникация с двамата родители.

В духа на гореизложените мотиви е и практиката на Съда по правата на човека и основните свободи, (решението *C. v. R.*, № 13589/07, § 69), според която държавата има задължение да предприеме мерки, както за подпомагане на контакта на родителите с детето, така и да защити неговите най-висши интереси. Съобразно практиката на Съда по правата на човека по приложението на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧ), националният съд дължи да осигури справедлив баланс между интересите на детето и тези на родителя и подчертава, че водещ е интересът на детето (решение на Голямата камара, по делото *S. v. G.*, № 30943/96, § 64). В този смисъл е и решението на Съда по правата на човека по делото *R. v. C.*, (№ 27148/12, § 92.).

Въз основа на изложеното съдът намира, че оспорената заповед представлява законосъобразен административен акт, по отношение на които не са налице основания за неговата отмяна по смисъла на чл.146 от АПК. Поради това жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 28 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от М. О. Й., срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-046/28.07.2025г, издадена от директор на дирекция „Социално подпомагане“-Л. като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: